

[Schmidt.]

Hovedpunkterne i det Selvstyre, vi forlanger, ikke det hele, men det væsentlige.

Der er ogsaa et andet Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen rigtignok ikke kunde øjne, da han i sin Tale til Dybbølfesten med en flot Gestus sagde: Vi spørger slet ikke efter dansk og tysk i Jordspørgsmaalet. Det er meget flot sagt og lyder meget kønt i en Festtale, men enhver i Nordslesvig ved, at Praksis er anderledes, og i Dag ved ogsaa en stor Del af hele det danske Folk, at det i Virkeligheden er anderledes. Hvorfor skal vi ikke tale aabent og ærligt om dette Spørgsmaal og se at faa det ordnet paa en mere rimelig Maade? Jeg vil gerne anerkende, at det maaske er vanskeligere paa dette Omraade at træffe en forsvarlig Ordning, men jeg vil tillige fremhæve, at det paa dette Omraade vilde være endnu vigtigere at finde frem til en sand og retfærdig Løsning, netop fordi her midt i en Krisetid sker saa mange Ulykker og gror saa megen Bitterhed, at alt dette slet ikke passer til det lyse Billede, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen mente at kunne male. Jeg mener, at hele det danske Folk, naar det fulgte Begivenhederne med Opmærksomhed, maatte vide lidt bedre Besked og erkende, at denne Tale paa Dybbøldagen kun var en Festtale med det Maal at male lyst i lyst, men ikke at se Kendsgerningerne i Øjnene. Disse Kendsgerninger er i den senere Tid fra dansk Side tegnet saaledes: Den tyske Folkedel har siden 1920 tabt omkring ved 30 000 ha Land, foruden hvad der ved Versailles-Traktaten gik over i danske Hænder som Domæner, Skove og sligt. Det er Tal, som først er kommet frem fra tysk Side, men som man fra dansk Side ikke har gendrevet og dermed anerkendt som i det mindste tilnærmelsesvis rigtige.

Men saa Vogelgesangs-Instituts formentlige Angreb paa dansk Jord, som man rejste en saa vældig Kampagne om i hele Landet. Her i Borups Højskole i København har i Vinter engang Chr. Ernst Christensen, Medlem af Jordlovsudvalget, nøje kendt med Forholdene dernede, staaet og fortalt i et offentligt Foredrag, at af den Jord, som erhvervedes for Vogelgesangske Penge, var allerhøjest 10 pCt. af danske Hænder, og at der ingen Fare var ved hans Virksomhed, allerede fordi øjensynligt Pengene slap op. Derimod havde man fra det offentliges Side købt Jord i stor Maalestok; over 40 pCt. havde man købt fra tysk Side og 60 pCt. fra dansk Side, og efter at denne Jord var blevet udstykket, var

den til 80 pCt. gaaet over i danske Hænder og kun 20 pCt. til tysk. Vi raader jo over, saaledes mente han, hvem der kan anses for kvalificeret. Det var et offentligt Foredrag, men rigtignok sagde Hr. Christensen engang imellem med et lunt Smil til Presensens Repræsentanter: Det behøver I jo ikke at fortælle, men han havde glemmt, at der ogsaa var andre til at referere. Det er altsaa os, der har tabt Jord og endog i stor Maalestok, det er os, som man fra dansk Side køber Jorden fra, idet man udnytter Nødstilstanden, det er os, man fra dansk Styre nægter den samme Chance, som den danske Befolkning har. Den anden Fremstilling, at vi skulde være de angribende, og at dansk Jord var truet, er Opspind, man har brugt til at skræmme det danske Folk med for at opagitere er Stemning mod os. Det er jo slet ikke noget nyt for os, som tilhører Den tyske Folkedel, for vi har ikke lukket Øjnene til for det, der sker dernede; det passer nøje til det, Chr. Ernst Christensen fortalte Københavnerne, for at de kunde berolige sig ved, at der arbejdedes godt dernede for den danske Sag i Jordspørgsmaalet. Det var vistnok en fornøjelig Aften for Københavnerne, lige saa fornøjelig som at høre det ærede Medlem Hr. Hans Niensens Tale, men det er ikke fornøjeligt for dem, der maa gaa fra Hjem og Jord og ikke ved, hvor de skal ty hen. Og det er altsaa, for at understrege Chr. Ernst Christensens Fremstilling, i første Linie Tyskerne, det gaar ud over.

Men lige saa vigtigt er det for mig at understrege, at omend vi bærer Hovedparten af denne Ulykke, er det langtfra os alene, der rammes af den; alt for mange ogsaa af den danske Befolkning deler samme Skæbne. Jeg vil ogsaa gerne sige, at jeg kender visse Eksempler, hvor man hjalp tyske Mænd til at blive ved deres Jord. Der er Gudskelov endnu en Del Fællesfølelse og Retsind tilbage, men den herskende Tendens er utvivlsomt at fortrænge Tyskerne fra deres Jord. Kendsgerningerne beviser det. Man kan vel ikke helt udelukke national Jordkamp i et Grænseland, men der burde skabes Retsbegreber, der udelukkede Misbrug, saa Kampen kan føres ærligt og ikke bliver forgiftet.

Danmark vilde gøre sig i høj Grad fortjent, om det paa dette Omraade, der hele Europa over maaske er endnu mere farefuldt end Kampen om kulturel Selvføreltning, tog Affære; og hvad der maatte ske, synes jeg ligger nær nok. Det er Familiens Eje, man maa beskytte, saa særlig